

[Tang Sørensen]

stram prislov, som hr. Westh fra socialdemokratiet giver udtryk for det?

Arne Bjerregaard (KrF):

Selvfølgelig undrer man sig over, at dette forslag skal komme så sent, man har jo vidst alt om Nordisk Råd osv. og tidspunktet, men vel, det er der sagt en masse om.

Det, der kalder mig herop, er hr. Wesths sidste bemærkning om, at der ikke kommer en prisekspllosion efter den 15. april, fordi socialdemokratiet er tilhænger af en særdeles stærk prislov. Der må vi nok spørge hr. Westh og socialdemokratiet og venstre, hvad det er for en lov, man efter den 15. april ønsker at gennemføre. Vi har ikke set nogen i det lovkatalog, som er fremlagt. Vi har ikke set noget i dette lovkatalog om, at der skal fremsættes forslag efter den dato. Hvad er det for et forslag, man vil have gennemført til den tid for at begrænse den prisekspllosion, der eventuelt måtte komme?

Vores stillingtagen til dette lovforslag afhænger virkelig af, hvad man svarer på spørgsmålet om, hvad det er for en stærk prisbegrænsningslov, som socialdemokratiet og venstre ønsker gennemført efter den 15. april.

Handelsministeren (Arne Christiansen):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Askjær Jørgensen, der sagde, at han ville gentage spørgsmålet om HTs problemer og de andre spørgsmål, han har stillet, at jeg må konstatere, at det kun var HT, der blev nævnt og specificeret i det første indlæg. Jeg drøfter selvfølgelig ikke enkeltsager her fra talerstolen, det kan vi få lejlighed til at gøre i udvalget.

Så må jeg sige til hr. Melchior, som jeg takker for de meget sympatiske tanker, han gav udtryk for, at det vel næppe er nødvendigt at belære hr. Melchior om arbejdsgangen her i folketinget. Men det er altså ikke regeringen, der bestemmer, hvor lang tid et lovforslag skal være under behandling her, det er folketinget selv, der afgør det, og hvis man ikke er tilfreds med den tid til arbejdet, der er til rådighed, så må folketinget altså finde en anden og længere periode. Jeg er parat til at møde på lørdag og søndag og næste uge også, hvis ikke det ødelægger nogle af medlemmernes vinterferie. Der kunne

også ligge et hensyn til dette, at man måske ikke kørte ind i næste uge.

Må jeg så sige til hr. Tang Sørensen – hr. Arne Bjerregaard var også kort inde på det – vedrørende spørgsmålet om, hvad der følger efter, at jeg jo kan gentage, hvad jeg sagde i mit første svar, nemlig at vi vil vurdere, hvordan resultaterne bliver på arbejdsmarkedet, og hvordan den økonomiske situation ser ud. Jeg føjede til, at efter min opfattelse bliver det ikke en fortsættelse af den lov, vi arbejder med her. Det kan blive en anden form, en anden model, men det er der ikke taget stilling til.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Jeg takker naturligvis for ministerens tilsagn om, at han vil møde i næste uge. Imidlertid ligger det så tungt, at selv handelsministeren kan jo altså alene ikke vedtage love. Handelsministerens partifæller er faktisk forpligtede arbejdsmæssigt, ikke feriemæssigt, andetsteds, og det har handelsministeren vidst længe, og vi skal altså være det meste af et helt folketing for at kunne vedtage love.

Det er meget sjovt med disse spilfægterier, og det er ikke, for at jeg skal have det sidste ord – det får jeg jo ikke alligevel – men det er nu engang sådan, at det er folketinget, der bestemmer, om vi vil vedtage dette lovforslag eller ej, ja, eller om vi bare vil lærdiggøre betænkningen. Men det er dog alligevel med revolveren for brystet, for i virkeligheden står der på dette lovforslag: hvis I lader være med at vedtage det inden weekenden, så går regeringen af, og så har I ansvaret for at have kastet landet ud i en regeringskrise. Jeg formoder – ja, statsministeren ser spørgende og tvivlende ud og gud ske lov også smilende ud, men jeg tror nok, at jeg ikke regner forkert, når jeg siger, at det ville være et kabinetspørgsmål, om dette lovforslag ikke ville blive vedtaget, og det ville en anden i statsministerens stol også gøre det til. Al respekt for det. Derfor er det reel snak at sige, at man giver os 12 timer til at afgive betænkning og 3 døgn til hele arbejdet.

Og så er det endda ligegyldigt med os. Det er landets erhvervsvirksomheder og disses medarbejdere, der drejer sig om, og for deres skyld kunne man godt have givet en måneds varsel, så der ikke skal være spildt en hel